

DE HET EEUWIGE VUUR
VERDWENEN
STEDEN
SHANNON MESSENGER

Leesexemplaar

Voor Faith, want ik zou me geen raad weten zonder mijn Book Babe

De Verdwenen Steden

Boek drie: Het Eeuwige Vuur

Shannon Messenger

Vanaf 10 jaar

© 2024, Shannon Messenger en Pelckmans Uitgevers nv

pelckmans.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Keeper of the Lost Cities: Everblaze*

© 2014 by Shannon Messenger

First published in English by Aladdin, an imprint of

Simon & Shuster Children's Publishing Division

De rechten voor deze Nederlandse vertaling werden onderhandeld

via Mo Literary Services

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagillustratie: Jason Chan

Boekontwerp: Karin Paprocki

Zetwerk: KaaTigo bv

Vertaling: Maria Postema

D/2024/0055/513

ISBN 978 94 6383 430 8

NUR 283,284

THEMA YN, 5AN

Ook verkrijgbaar als:

E-book: ISBN 978 94 6383 597 8

Luisterboek: ISBN 978 94 6383 598 5

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

x.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

DE HET EEUWIGE VUUR
VERDWENEN
STEDEN

SHANNON MESSENGER

Vertaald door Maria Postema

P E L C K M A N S

PROLOOG

DE SPIEGEL GLIPTE UIT SOPHIES handen en belandde met een fluisterzachte bons op de vloerbedekking vol bloemblaadjes.

Beide kanten overleefden de val zonder barsten. Maar vanbinnen ging Sophie kapot.

Ze hield haar lippen krampachtig in een glimlach terwijl ze naar de rest van het verhaal luisterde, op zoek naar minieme details of aanwijzingen die de ergste mogelijkheid zouden uitsluiten.

Maar aan het eind wist ze het.

Al die tijd.

Al die verspilde, hopeloze dagen.

Al die tijd had haar ontvoerder voor haar neus gestaan.

Om haar in de gaten te houden.

Het juiste moment af te wachten.

Verborgen in het volle zicht.

Alle tekenen waren er geweest. Zij was alleen te blind geweest om ze te zien.

En nu was het te laat.

Leesexemplaar

EEN

WAAR WACHT JE OP?' RIEP Keefe over de gierende wind en de brullende golven heen. 'Je gaat me toch niet vertellen dat de grote Sophie Foster bang is?'

'Ik probeer me gewoon te concentreren!' riep Sophie terug, en ze baalde van haar bibberende stem.

Niet dat ze hem voor de gek zou kunnen houden.

Als Empaat voelde Keefe de angst die als een op hol geslagen kudde mastodonten door haar aderen raasde. Ze kon alleen maar een kriebelende wimper uittrekken – haar zenuwtrekje – en proberen om de zee in de diepte te negeren.

'Je hóórt bang te zijn,' zei Sandor met zijn vreemde piepstemmetje. Hij legde een grijze, aardmannigerige hand

op Sophies schouder en trok haar bij de rand van de rotsen vandaan. ‘Er moet toch een veiliger manier zijn om te teleporteren.’

‘Nee.’

Meestal was Sophie blij met de constante bescherming van haar potige bodyguard, zeker nu haar ontvoerders hadden laten zien dat ze haar altijd en overal konden vinden.

Maar soms moest ze gewoon een risico nemen.

Ze schudde Sandors hand van zich af – met moeite, want hij was twee meter lang en had spierballen als rotsblokken – en schuifelde naar voren, terwijl ze tegen zichzelf zei dat ze teleporteren minder erg vond dan lichtspringen. Ondanks de strakke nexussen om haar beide polsen en de krachtvelden die die dingen tijdens een sprong rond haar lichaam vormden, was ze te vaak vervaagd om zich echt veilig te voelen.

Maar ze zou het toch fijn gevonden hebben als een vrije val geen essentieel onderdeel van teleporteren was geweest.

‘Moet ik je duwen?’ bood Keefe aan, en hij grinnikte toen Sophie bij hem vandaan sprong. ‘Kom op, dat is lachen – voor mij in elk geval.’

Dex snoof achter hen. ‘En hij mag vandaag met je mee.’

‘Eh, zij mag met mij mee, zul je bedoelen,’ verbeterde Keefe hem met de spottende grijns waar hij patent op had.

‘Toe dan, zeg maar tegen Dex met wie de Raad als eerste contact op heeft genomen.’

‘Alleen omdat je vader nu degene is die de bezoeken aan het Reservaat regelt,’ hielp Sophie hem herinneren.

‘Hallo, eerst is eerst. Geef het maar gewoon toe, Foster. Je hebt me nodig.’

Sophie had graag een weerwoord gehad, maar helaas wilde de Raad echt dat Keefe meeinging. Blijkbaar ging het niet zo goed met Silveny op haar nieuwe plek in de bijzonderedierenopvang van de elfen, en aangezien Sophie en Keefe allebei een speciale band met de waardevolle alihorn hadden, had de Raad hun gevraagd om zo snel mogelijk sámen naar het Reservaat te vertrekken.

De Raadsleden moesten wel erg wanhopig zijn als ze de hulp van Keefe wilden inschakelen...

‘Sorry, Dex,’ zei Sophie. Ze probeerde zich niet te ongerust te maken. ‘Je weet dat ik je graag meegenomen zou hebben.’

Dex glimlachte – maar niet breed genoeg om kuiltjes in zijn wangen te krijgen – en begon weer met het slot te spelen waarvan ze had gevraagd of hij het open wilde maken.

Sophie had niet willen zeggen dat ze met Keefe ging, bang dat Dex zich weer buitengesloten zou voelen. Maar Grady was op een geheime missie, Edaline hielp met een reddingsactie voor een ongerat (een paars, hamsterachtig

wezen zo groot als een rottweiler) voordat die door mensen werd gevonden, en dus had Sophie een Technopaat nodig om door het Klifkant-hek te komen.

‘Troost je: Sandor mag ook niet mee,’ voegde ze eraan toe. Daar had ze meteen spijt van, want Sandor draaide zich met een ruk naar hen om.

‘Ja, en dat is echt volslagen belachelijk! Ik hoor je te beschermen in plaats van op grond van willekeurige nieuwe regels geweigerd te worden.’

‘Hé, zelfs mijn vader mag niet mee. Wees maar niet bang...’ Keefe legde zijn arm om Sophies schouders. ‘Ik zorg wel voor haar.’

Sophie wist niet wie er harder kreunde, zij of Dex.

Sandor greep Keefe bij zijn schouders en tilde hem op. ‘Als ik ook maar één schrammetje bij haar ontdek...’

‘Wow, rustig aan, Giganto,’ zei Keefe, die zich trappend los probeerde te wurmen. ‘Ik zorg er echt wel voor dat haar niks overkomt. Maar we hebben het hier over Sophie, hè? Dikke kans dat we straks een bezoekje aan Elwin moeten brengen.’

Daar moest zelfs Dex om lachen.

Sophie keek hen allemaal boos aan.

Zij kon er niets aan doen dat ze een recordaantal keer naar het Genezingscentrum op school had ontmoeten, naast de ontelbare huisbezoeken van Elwin. Zij had er niet voor gekozen om een levensgevaarlijke allergie te hebben,

of genetisch verbeterde gaven die ze niet altijd in de hand had. En ze had al helemaal niet gevraagd om een groep rebellen die haar wilde vermoorden – wat waarschijnlijk de reden was waarom Sandor gelijk had en ze bij hem zou moeten blijven.

‘Het komt goed,’ beloofde ze. Ze duwde haar blonde haar achter haar oren en probeerde zelfverzekerder te klinken dan ze zich voelde. ‘Ik kan ons rechtstreeks het Reservaat in teleporteren en de beveiliging is verdriedubbeld sinds Silveny daarheen is gebracht.’

‘En na afloop komen jullie direct naar huis,’ vulde Sandor aan. Hij wachtte tot Keefe knikte voor hij hem neerzette. ‘Ik verwacht jullie over een uur terug.’

‘Ah nee,’ jammerde Keefe. Hij trok zijn donkerblauwe cape recht. ‘We hebben Silveny al twee weken niet gezien.’

Sophie glimlachte.

Ze had nooit gedacht dat Keefe zo gehecht zou raken aan een vliegend glitterpaard, maar hij leek Silveny net zo erg te missen als zij. Misschien nog wel meer, aangezien hij geen last had van een hoofd vol uitzinnige alihoorngedachten zodra hij haar zag.

Silveny was het enige wezen dat niet door Sophies unieke telepathie geblokkeerd kon worden, waarschijnlijk omdat de Zwarte Zwaan Sophies genen op alihoorndna had gebaseerd toen ze haar ‘gemaakt’ hadden – iets waar ze absoluut niet blij mee was. Haar vrienden hadden haar

verzekerd dat ze haar niet raar vonden, maar ze had nog steeds het gevoel dat ze ‘het paardenmeisje’ was.

Ze probeerde zich op het belangrijker probleem te richten. ‘Je weet hoe paniekerig Silveny kan zijn,’ zei ze tegen Sandor. ‘Het zal wel een paar uur duren voordat ze rustig is.’

Sandor bromde. ‘Goed dan. Jullie hebben tot zonsondergang, maar als jullie te laat zijn, hou ik jou verantwoordelijk, Keefe. En neem maar van mij aan dat je dat niet wilt.’

‘Oppassen voor de wraak van Giganto, check.’ Keefe sleurde Sophie terug naar de klifrand. ‘We gaan ervoor.’

‘Dan zie ik je maandag wel op school,’ mompelde Dex. Hij staaarde naar de grond en haalde zijn thuis kristal tevoorschijn. ‘Ik zal het mechanisme resetten zodat het slot met jouw DNA opengaat, dus dan heb je me waarschijnlijk niet meer nodig.’

‘Ik zal jou altijd nodig hebben, Dex,’ zei Sophie. Blozend voegde ze er snel aan toe: ‘Je bent mijn beste vriend.’

‘En gast, serieus,’ kwam Keefe ertussendoor. ‘Als je er eindelijk aan toe bent om die gave van jou openbaar te maken – en daar moet je echt eens even vaart achter zetten – dan móéten we samenwerken. We kunnen inbreken in het kantoor van Dame Alina en het volgooien met dinopoep. Of glinsterende alihoornpoep! Of we kunnen...’

‘En deze jongen moet jou beschermen?’ zei Sandor er dwars doorheen. Hij keek alsof hij zin had om Keefe weer te wurgen.

‘Ik kan prima op mezelf passen,’ hielp Sophie hem herinneren, en ze tikte tegen haar voorhoofd. ‘Opwekker, weet je nog?’

Ze had gemengde gevoelens over haar zeldzame gave om pijn bij anderen op te wekken, maar het kwam wel goed van pas als de rebellen aanvielen.

‘Dus we zijn zover?’ vroeg Keefe. Hij maakte een arm-zwaai om aan te geven hoe ze van de rotsen gingen duiken.

Sophie kreeg een droge mond.

‘Je kunt het, Foster. Heb een beetje vertrouwen in jezelf.’

Ze knikte en probeerde niet naar beneden te kijken toen ze vroeg: ‘Weet je nog hoe het moet?’

‘Eh, vorige keer vielen we zo’n beetje bijna dood en zo, dus het is wel een tikje wazig. Maar ik weet vrij zeker dat ik me gewoon gillend als een furie aan jou vastklamp terwijl jij een scheur in het universum trekt, toch?’

‘Zoiets. Ik tel tot drie.’

Ondanks Sandors bezwaren zakten ze door hun knieën.

‘Eén,’ telde Sophie. Ze kneep zo hard in Keefes hand dat haar knokkels knakten.

‘Twee.’

Ze gaf zichzelf nog een tel langer voordat ze haar ogen dichtdeed en het laatste getal fluisterde.

‘Drie.’

Het woord lag nog op haar lippen toen ze zich samen van de rotsen stortten.

Keefe maaide joelend en schreeuwend met zijn arm, maar Sophie bleef stil en probeerde alles buiten te sluiten, behalve de warmte die in haar hoofd aanzwol en de adrenaline die door haar aderen gierde.

Steeds verder vielen ze, tot Sophie het zilte schuim op haar wangen voelde spatten. Maar net toen ze wilde gaan gillen, klikte er in haar hoofd iets op zijn plek en stuurde ze de gloeiende mentale energie de hemel in.

Met een donderslag verscheen er onder hen een scheur in de lucht, en ze schoten zo het donker in.

Tijd en ruimte bestonden niet in dit vacuüm. Er was geen boven of beneden. Geen links of rechts. Alleen de trekkende kracht en Keefes warme hand. Maar Sophie wist dat ze om te ontsnappen alleen maar hoefde te denken aan de plek waar ze naartoe wilde.

Het Reservaat, dacht ze, en ze stelde zich de weelderige weilanden en uitgestrekte bossen voor die ze op afbeeldingen had gezien. Door haar fotografische geheugen kon ze zich alle details levendig herinneren, tot de dauwdruppeltjes waar alle bloemen en blaadjes mee bedekt waren aan toe, fonkelend als glitter in de zon.

‘Ben je erbij, Foster?’ riep Keefe toen er geen uitgang verscheen.

‘Ik geloof het wel.’

Ze kneep haar ogen nog harder dicht en dacht aan de uitgeholde bergen die het Reservaat afschermden voor de rest van de wereld, aan de dieren in alle vormen en kleuren die door de velden dwaalden. Ze probeerde zich zelfs met Keefe in een weiland voor te stellen, kijkend naar Silveny die met glanzende zilverkleurige vleugels boven hen door de lucht zeilde.

Maar toen ze haar ogen opendeed zag ze alleen maar zwart dicht, verstikkend en onontkoombaar.

Paniek snoerde haar borst dicht en Sophie hapte naar lucht, probeerde zich wanhopig met alle kracht van haar geest op het Reservaat te concentreren.

Ze kreeg een migraineaanval, zo hevig dat het voelde alsof haar hoofd openbarstte. Maar de pijn was lang niet zo angstaanjagend als het besef dat tegelijkertijd tot haar doordrong.

Ze zaten vast in de leegte.

TWEE

RUSTIG MAAR. WE KOMEN ER WEL uit,' beloofde Keefe terwijl Sophie kreunend van de pijn naar haar hoofd greep. 'Doe je iets anders dan anders?'

Ze ademde diep en langzaam in en probeerde door de paniek heen te denken. 'Nee... ik zie precies voor me waar we naartoe moeten. Maar het is net alsof ik in gedachten tegen een muur bots als ik ons erheen probeer te brengen.'

'Heb je al geprobeerd om ons ergens anders naartoe te brengen?' vroeg Keefe. 'Misschien is er een soort beveiliging rond het Reservaat opgetrokken om Teleporteerdere buiten te houden.'

Dat betwijfelde Sophie, aangezien zij de enige elf was die kon teleporteren. Maar het was een poging waard.

Ze kon alleen geen andere plek bedenken. Haar gedachten schoten alle kanten op, maar kwamen nergens uit.

‘Wat dacht je van naar huis?’ vroeg Keefe. ‘Kun je ons naar huis brengen?’

Sophie zag meteen een beeld voor zich, zo scherp en helder dat haar ogen begonnen te tranen. Of misschien waren het tranen van vreugde vanwege de smalle scheur die eindelijk door het donker trok. Ze had nog net tijd om Keefes hand steviger beet te pakken. Toen werden ze met een dreunende donderslag de leegte uit geblazen.

Ze kwamen hard op de grond terecht en rolden door vochtig gras om uiteindelijk in een hoopje op elkaar te belanden. Sophie ging als eerste rechtop zitten en maakte zich los uit Keefes armen terwijl ze naar de grijze, bewolkte lucht staarde.

‘Eh... dit is Havenveld niet,’ zei Keefe, turend naar de smalle straat met eenvoudige, vierkante huizen.

‘Weet ik.’ Sophie schraapte haar concentratie bij elkaar en stelde zich voor dat haar hersenen door een onzichtbaar scherm werden afgesloten tegen de stemmen die op haar hoofd in beukten. Ze was vergeten hoe hard menselijke gedachten konden zijn. ‘Dit is San Diego.’

Keefe krabbelde overeind. ‘Heb je ons naar een Verboden Stad geteleporteerd? Oké. Supervet! Even voor

de duidelijkheid, dat hele “we zitten vast in het eindeloze zwarte niets”-gedoe hoeft voor mij niet. Maar dit is te gek! Hallo, daar loopt een mens!’

Hij wees naar de straat, waar een moeder in een felblauw trainingspak aan het joggen was met haar baby in een kinderwagen.

‘Ja, en waarschijnlijk kan ze ons horen,’ fluisterde Sophie.

Iedereen moest toch gezien hebben dat er ineens twee tieners in vreemde kleren uit de lucht waren gevallen? Maar de weinige voorbijgangers keurden hun geen blik waardig; ze waren te druk met de hond uitlaten of hun mail checken.

‘Volgens mij weten ze niet dat we er zijn,’ zei Keefe. Hij wees naar een zwart bolletje in een verwilderde struik met witte bloemetjes. Er lag er nog een naast de stam van de gigantische plataan in het midden van het gazon. En ze zag er ook nog drie op het tuinpad.

Verhullers.

Sophie had de apparaatjes die licht en geluid lieten afbuigen nog maar één keer eerder gezien, in de handen van haar ontvoerders, toen die Dex en haar op een brug in Parijs overvallen hadden.

Een van hen was dezelfde blonde elf geweest die maanden eerder geprobeerd had haar mee te sleuren door zich voor te doen als een menselijke jogger in dezelfde straat als waar ze nu was.

Ze liep naar de plek waar ze tegenover hem had gestaan, in de hoop dat het misschien nieuwe herinneringen zou oproepen. Maar ze zag alleen zijn gezicht voor zich – en Alden had zijn afbeelding al door de database van de Raad gehaald, waar officieel alle elfen die ooit geboren waren in hoorden te staan.

Er was geen match gevonden.

Hij was een spook. Alleen echt als hij uit de schaduw tevoorschijn sprong, net als alle andere rebellen onder de kap van hun donkere mantels, met een eng oog in een witte cirkel op de mouw.

‘We kunnen maar beter gaan,’ zei Sophie. Ze keek even over haar schouder en verwachtte bijna de rebellen op zich af te zien rennen.

‘Ben je gek? Ik ben keibenieuwd waar de geheimzinnige juffrouw Foster is opgegroeid.’ Keefe draaide zich om naar haar vervallen huis. ‘Wel... klein.’

Vergeleken met de kristallen villa’s van haar nieuwe wereld was het nog net geen schuurtje. Maar mensen kregen geen geboortefonds, zoals elfen. Ze begonnen hun leven niet met meer geld dan ze ooit nodig zouden hebben.

‘Het ruikt ook raar,’ vond Keefe. ‘Wat is dat?’

‘Smog, denk ik.’

Ze was vergeten hoe zuur menselijke lucht was. Die zou ze eigenlijk liever niet inademen. En door de olievlekken op straat en het zwerfafval in de goot schaamde ze zich bijna

om toe te moeten geven dat ze hier vroeger had gewoond.

En toch was dit de eerste plek waar ze aan had gedacht toen Keefe 'naar huis' zei.

Met een brok in haar keel liep ze naar de voordeur. Die was natuurlijk op slot, en de luxaflex voor de ramen zat potdicht. Maar een van de lamellen was geknakt, en toen Sophie naar binnen gluurde, zag ze dat het huis helemaal gestript was, tot het beton en de muurisolatie aan toe.

Dat had ze kunnen verwachten. Ze wist dat haar familie naar een andere stad gebracht was, en ze had haar oude spullen gezien in het onopvallende gebouw in Mysterium, een van de kleinere elfensteden, waar de elfen ze hadden opgeslagen.

Maar nu ze naar de lege huls van haar oude leven staarde, was het net alsof al haar herinneringen slechts een droom waren geweest. Niets bewees nog dat het ooit echt was geweest.

Tenzij...

Ze rende naar de laatste tegel van het pad, zakte op haar knieën en zag dat het slordige handschrift van haar vader nog altijd in het beton was gekrast.

W. D. F.

E. I. F.

S. E. F.

A. R. F.

Ze liet haar vingers over de initialen glijden. ‘Ze hebben me niet gewist.’

Keefe tuurde naar de hanenpoten. ‘Staat daar “elf”?’

‘Nee, dat is een i. Emma Iris Foster. Mijn vader heette William David Foster en mijn zusje Amy Rose Foster. Volgens mij hadden ze pas door dat haar initialen een soort blafgeluid vormden toen het al te laat was. *Arf arf*. Niet dat het nog iets uitmaakt.’

Nu waren ze Connor, Kate en Natalie Freeman.

Sophie mocht hun nieuwe namen eigenlijk niet weten. Maar de Zwarte Zwaan had ze haar gegeven, en ze had tegen niemand gezegd dat ze het wist.

‘Dus hier heeft Fitz jou gevonden?’ vroeg Keefe. ‘Ik vroeg me altijd af waar hij tijdens zijn “geheime missies” naartoe verdween. Als ik had geweten dat hij achter meisjes aan zat, had ik wel een manier verzonnen om mee te gaan.’

‘Hij zat niet “achter me aan”,’ zei Sophie, en ze voelde haar wangen gloeien. ‘Hoewel... de eerste keer dat we elkaar ontmoetten, moest hij wel achter me aan. Maar toen was ik me echt kapotgeschrokken.’

‘Fitz is ook doodeng.’

‘Hoor eens, als je al zeven jaar een geheime gave verborgen houdt en een wildvreemde confronteert je daar midden in een museum ineens mee, dan ga je er zo snel mogelijk vandoor. Hoe knap hij ook is.’

Zodra ze dat had gezegd wilde ze met haar handen haar mond dichtduwen, maar dat zou het alleen maar erger maken.

Ze kon alleen maar knalrood worden en op de pesterige opmerkingen van Keefe wachten.

Hij schraapte zijn keel. 'En die andere jongen? Die jongen die verdween? Was dat ook hier?'

'Volgens mij wel.'

Ergens vond ze het verschrikkelijk dat Keefe haar geheimen kende – de meeste dan. Maar ze had ze aan hem moeten opbiechten toen ze samen hadden gewerkt om Alden te redden, en Keefe vond het maar wat leuk om haar daarop te wijzen. Niet dat ze nog veel wist van de geheimzinnige jongen.

Ze wist dat hij belangrijk moest zijn omdat ze een vage herinnering had aan het moment waarop die jongen verdwenen was toen ze vijf was, jaren voordat Fitz haar had gevonden en had laten zien dat ze een elf was. En ze wist ook nog dat hij een blauw braamshirt had gedragen, een spel dat alleen door elfen werd gespeeld. En dat was precies rond de tijd geweest dat meneer Forkle haar telepathie had geactiveerd, dus er moest een verband zijn.

Maar de Zwarte Zwaan had de bladzijden uit haar dagboek gescheurd en de herinnering uit haar geheugen gewist, op die paar wazige details die ze had kunnen terughalen na.

‘Hij stond daar,’ zei ze. Ze liep naar de plataan toe en liet haar vingers over een tak glijden.

Hij moest langer geweest zijn dan ze zich had gerealiseerd. Geen kleine jongen meer, eerder een tiener. En er was nog iets, een detail dat zo dichtbij was dat ze het in haar bewustzijn voelde prikken. Maar hoe hard ze zich ook concentreerde, ze kon er niet bij.

‘Hoho, het onschuldige plantenleven kan er niks aan doen, hè,’ zei Keefe toen ze tegen de boomstam schopte. ‘De Zwarte Zwaan gaat je binnenkort vast alles vertellen.’

Sophie wou dat ze hem kon geloven. Ze had gedacht dat de Zwarte Zwaan inmiddels met haar zou samenwerken, zeker nu ze haar leven op het spel had gezet om haar gaven door hen te laten genezen. Maar er waren al twee weken verstreken sinds ze tijdens de rebellenaanval hun schuilplaats was ontvlucht, en ze had nog niks van ze gehoord. Geen briefje. Geen aanwijzing. Nog niet het kleinste teken dat ze haar in de gaten hielden.

Ze keek naar het lichtblauwe huis naast het hare, waar meneer Forkle elke dag had gezeten, opgezwollen en gerimpeld in zijn met snotbessen opgewekte vermomming. Hij had twaalf jaar op zijn gazon met zijn stomme tuinkabouters gespeeld om een oogje in het zeil te kunnen houden. Nu stonden er alleen nog een paar verweerde beeldjes die hun lelijke hoofdjes door het onkruid staken.

‘Wat moeten dat voorstellen?’ vroeg Keefe terwijl hij achter haar aan naar het bloemperk liep.

‘Tuinkabouters.’

‘Dat meen je niet.’

‘Je moest eens weten hoe mensen denken dat elfen eruitzien. Ze geven ons belletjes op onze schoenen en puntoren – al hebben ze daar op zich wel gelijk in.’

Sophie stond nog niet te juichen bij het idee dat haar oren op een gegeven moment puntig zouden worden. Maar daar hoefde ze zich de komende paar duizend jaar nog niet druk om te maken, dankzij het eeuwige leven van elfen.

Keefe ging lachend op zijn hurken zitten om de beeldjes met hun puntmutsjes beter te bekijken. ‘Oké, ik moet er echt eentje mee naar huis. Mijn landbouwmentor doet het in zijn broek als-ie dit ziet.’

‘Wacht,’ zei Sophie toen hij zijn hand uitstak naar een kabouters op een regenboogpaddenstoel. ‘Stel dat het een aanwijzing is?’

Er was geen logica te ontdekken in de opstelling van de kabouters, maar ergens kwam die haar bekend voor. Ze liet haar blik wazig worden en op het moment dat de schaduwen tot een donkere krul versmolten, kwam de herinnering langzaam boven.

‘Cygnus!’ Ze zakte op haar knieën en begon in het bloembed te graven.

‘Wat is een Cygnus?’ vroeg Keefe.

‘Een sterrenbeeld. Elke kabouter is een van de sterren. Wij noemen ze Aquello, Fuschaire, Rosine, Grisenna, Sapphilene, Scarletina, Nievello, Gildere en Peacerre, maar mensen noemen ze Cygnus.’

‘Oké, juffie Ik Ken Alle Sterren Uit M’n Hoofd, je hoeft niet zo op te scheppen. En ik snap nog steeds niet waarom je als een dwerg aan het wroeten bent.’

‘Omdat Cygnus “zwaan” betekent,’ legde Sophie uit terwijl ze nog een hand aarde weghaalde. ‘En het sterrenbeeld bestaat uit tien sterren. Maar er zijn maar negen kabouters. Dus ik zoek op de plek waar de tiende ster zou moeten zijn.’

Blubber gleed onder haar nagels door, maar Sophie groef stug verder. Een minuut of wat later kwamen haar vingers een koud en glad voorwerp tegen.

‘Een... flesje,’ zei Keefe toen ze een groen flesje tevoorschijn haalde en het kristal schoonveegde aan het gras.

‘Met een briefje erin,’ vulde Sophie aan. Ze trok de kurk los en hield het flesje schuin tot er een opgerold papiertje uit gleed.

Keefe griste het weg voordat ze het kon pakken. ‘Dit kan beter iemand lezen die níét onder de moerasmodder zit.’

Daar zat wat in.

Ze veegde haar handen af aan het gras en Keefe keek fronsend naar het briefje.

‘Wat staat er?’ vroeg ze.

‘Dit ga jij niet leuk vinden.’

‘Ik vind het bijna nooit leuk.’ De Zwarte Zwaan gaf altijd irritant vage aanwijzingen, maar ze was blij dat ze weer contact opnamen. Tot Keefe haar het bericht liet zien.

Wacht op instructies en hou je aan het plan.

‘Ze hadden het toch in elk geval wel kunnen laten rijmen,’ zei Keefe. Hij stopte het papiertje terug in de fles. ‘En welk plan?’

Sophie pakte het flesje, snuffelde aan de hals en moest kokhalzen door de vertrouwde, zilte geur.

Het was hetzelfde groene flesje waar ze dertig milliliter limbium uit had gedronken – wat dankzij haar allergie bijna haar dood was geworden – zodat ze daarna weer gebroken geesten zou kunnen herstellen.

‘Prentice is het plan,’ zei ze tegen Keefe, wrijvend over het stervormige litteken op de rug van haar hand. Meneer Forkle had een aangepast mensenmedicijn bij haar ingespoten om de allergische reactie tegen te gaan, en de wond van de naald was nooit weggetrokken. ‘Ze zeggen dat ik moet wachten tot ze besluiten dat het tijd is om hem te genezen.’

‘Prima, maar ze hadden alsnog gewoon kunnen rijmen. *Wacht op instructies en hou je aan het plan. En nu veilig naar huis, zo snel als je kan!*’

Sophie was te teleurgesteld om te lachen.

Ze wilde Prentice heel graag genezen. Maar ze wilde niet wáchten.

Prentice was een Hoeder voor de Zwarte Zwaan geweest, en dertien jaar geleden had hij zijn verstand laten breken in een geheugenkraak om het bestaan van Sophie geheim te houden voor de andere elfen. Ze vond het een vreselijk idee dat hij opgesloten zat in een piepkleine cel in Ballingschap, kreunend, kwijlend en wachtend tot zij hem uit het donker zou bevrijden.

En met elke dag die verstreek, werd de kans dat Alden weer kapot zou gaan groter. Zijn schuldgevoel over zijn rol in Prentice' geheugenkraak had zijn geest al eens gebroken – en hoewel Sophie hem genezen had, kon ze zijn veiligheid alleen garanderen door Prentice terug te halen.

Maar de Raadsleden waren er nog steeds niet uit of ze toestemming voor de genezing van Prentice wilden geven. En blijkbaar vond de Zwarte Zwaan het prima om achterover te leunen en af te wachten.

‘Hé, hoe wisten ze eigenlijk dat we hiernaartoe zouden gaan?’ vroeg Keefe terwijl Sophie het flesje iets steviger in haar zak stopte dan nodig. ‘Ze hebben natuurlijk wel vaker bizarre dingen voor elkaar gekregen, maar zelfs zij konden toch niet voorzien dat het teleporteren niet zou lukken en dat je ons per ongeluk naar je oude huis in plaats van je nieuwe zou brengen?’

‘Nee,’ beaamde Sophie. Ze vond het absoluut niet leuk dat het enige nieuwe bericht dat de Zwarte Zwaan haar had gegeven waarschijnlijk helemaal niet nieuw was. ‘Blijkbaar gingen ze ervan uit dat ik uiteindelijk wel een keer terug zou komen.’

Maar ze had een dringender probleem dan de Zwarte Zwaan die zich weer eens koppig gedroeg.

Keefe en zij waren allebei nog niet oud genoeg voor hun eigen padvinder, dus ze zouden een Sprongmaster – een toestel dat bestond uit sprongkristallen – moeten vinden om naar het Reservaat te kunnen springen.

‘Heb jij je thuis kristal bij je?’ vroeg ze aan Keefe.

‘Ja, hoezo?’

‘We kunnen niet veilig teleporteren zolang ik niet weet wat er misging. Er zijn hier ook geen rotsen in de buurt om vanaf te springen. En als we terug naar Havenveld gaan laat Sandor ons nooit meer vertrekken, zeker omdat we nu alleen nog naar de toegangspoort van het Reservaat kunnen springen en moeten wachten tot we binnen worden gelaten.’

Keefe staaarde naar zijn voeten en vond dit duidelijk net zo’n vervelend idee als Sophie. Zijn vader stond hoog op haar lijstje van Elfen Die Ze Liever Niet Tegenkwam.

‘Silveny heeft ons nodig,’ zei ze, net zozeer tegen zichzelf als tegen hem.

‘Weet ik. Maar...’

‘Wat is er?’ vroeg ze toen hij zijn zin niet afmaakte.

‘Ik... ik neem nooit vrienden mee naar huis.’

Hij frunnikte aan de speld die zijn cape bij elkaar hield, het wapen van de familie Sencen. Twee glinsterende handen die een kaars met een smaragden vlam vasthielden. Zijn vader had hem die nog maar een paar weken eerder gegeven, ook al droegen de meeste tieners hun familiewapen al hun hele leven.

‘Oké,’ zei Sophie langzaam. ‘Dan gaan we terug naar Havenveld. Als we meteen naar de Sprongmaster rennen, komen we misschien weg voordat Sandor ons kan tegenhouden.’

‘Dat lukt nooit.’

Waarschijnlijk niet, nee. De superzintuigen van aardman Sandor zouden hen bij aankomst meteen oppikken.

‘We kunnen het proberen.’ Ze pakte haar thuis kristal – een hanger met één kristal eraan – en hield die in het licht.

Keefe staaarde naar de straal die afboog naar de grond. ‘Dit slaat nergens op.’

Hij pakte zijn eigen thuis kristal en maakte een nieuw lichtpad.

Sophie hoefde geen Empaat te zijn om de spanning in zijn greep te voelen toen zijn trillende vingers zich door de hare vlochten.

Haar eigen handen trilden ook.

Maar ze zeiden er niets over terwijl ze in het licht stapten. En toen werden ze samen meegevoerd door de warme, kriebelige stroom.

DRIE

‘WOW,’ FLUISTERDE SOPHIE, starend naar de enorme villa die boven haar uit torende.

‘Villa’ was eigenlijk niet het goede woord. ‘Wolkenkrabber’ dan misschien?

Maar als ze op het ongeruste gevoel in haar buik afging, was ‘Dreigende Toren des Doods’ misschien toepasselijker.

‘Ja, eh... mijn vader is een “hoe groter hoe beter”-type,’ zei Keefe. Hij nam haar mee door een ijzeren poort met het woord ‘Schaduwkaars’ erin verweven.

Sophie legde haar hoofd in haar nek en probeerde in te schatten hoe hoog de toren was. Pas na minstens honderd verdiepingen splitste het hoofdgebouw zich af in een reeks smallere torens, die allemaal een golvend gouden dak hadden dat Sophie aan een vlam deed denken. Maar er

waren geen ramen die ze kon tellen om te zien of ze gelijk had. De kristallen muren waren spiegelglad en werden alleen onderbroken door één gouden deur, die opvallend klein was voor zo'n gigantisch gebouw.

Keefe drukte zijn hand tegen de klink – de deur zwiepte open en gleed geruisloos over de gladde zwarte vloer. De hal waar ze in stapten was leeg, op een zilveren wenteltrap na die eindeloos omhoog leek te draaien, tot de plek waar Sophie de kronkelende treden niet meer kon zien. De muren waren vanbinnen al net zo glad als buiten, maar het kristal lichtte op door talloze blauwe vlammetjes tussen de facetten.

Seinvuur, besepte Sophie.

Alleen een Pyrokineet kon seinvuur doen ontvlammen, en pyrokinese was al duizenden jaren verboden, sinds een ongeluk waarbij vijf elfen waren omgekomen. Maar dat was niet de reden dat Sophie er geschokt van opkeek.

Seinvuur was Fintans handelsmerk geweest, tot hij op het Eeuwige Vuur was overgestapt.

Ze kon er niets aan doen: ze zag meteen Fintans gezicht voor zich, en niet de boze, opstandige Fintan die ze in Ballingschap had ontmoet, of de roekeloze Fintan omringd door felgele vlammen die ze had gezien toen ze zijn herinneringen had doorgelicht.

Ze zag de gekwelde, getergde Fintan na de geheugenkraak die ze had helpen uitvoeren, wiegend in zijn cel, en

hoorde zijn gegil dat tegen de muren galmde toen Alden en zij hem aan zijn gekte overlieten...

‘Alles oké?’ vroeg Keefe. Hij pakte haar arm om haar uit de flashback te halen.

‘Tuurlijk.’

‘Je weet toch wel dat je tegen een Empaat niet kunt liegen, hè?’

‘En toch probeer jij het elke keer weer,’ baste een zware stem boven hen.

Het geluid van de trap die snorrend in beweging kwam smoorde Keefes gekreun en even later stapte Lord Cassius de hal in.

Met hun blonde haar en ijsblauwe ogen was de gelijkenis tussen vader en zoon overduidelijk, al vormde Keefes met zorg in de war gebrachte kapsel en uit zijn broek hangende shirt een schril contrast met de onberispelijke Lord Cassius.

‘Juffrouw Foster,’ zei hij terwijl hij een onzichtbaar stofje van zijn jachtgroene cape schoot. ‘Daar zijn we weer.’ Hij legde zijn hoofd in zijn nek en keek met zichtbare trots naar het duizelingwekkend hoge plafond. ‘Wat een uniek pand, hè? Maar je bent hier vast niet om de architectuur te bewonderen, zeker niet omdat je nu in het Reservaat zou moeten zijn. Dus vertel, waar heb ik deze eer aan te danken?’

Sophie gluurde even naar Keefe, in de hoop dat hij haar

met een van zijn soepele leugentjes te hulp zou komen, maar hij had het te druk met naar de vloer staren, alsof daar de diepste geheimen van het universum te vinden waren.

‘We hebben even... een kleine omweg genomen,’ zei Sophie uiteindelijk met neergeslagen ogen.

Lord Cassius kon haar altijd bestuderen alsof hij recht door haar heen keek, en misschien kon hij dat ook echt, want hij schraapte zijn keel en zei: ‘Een Verboden Stad bezoeken is wel iets meer dan een “kleine omweg”.’

Haar mond viel open en hij lachte fel en toonloos.

‘De schuldbevuste golven die van jullie afslaan verraden alles,’ legde hij uit.

‘Voel je dat?’ vroeg Keefe, net zo verbijsterd als Sophie zich voelde.

De meeste Empaten konden de emoties van een ander alleen lezen als ze diegene aanraakten. Maar om de een of andere reden – waarschijnlijk nog zo’n onbedoeld gevolg van haar rare, gemanipuleerde genen – kreeg Keefe die van Sophie ook op een afstand al door. Ze had gehoopt dat hij de enige was die dat kon, maar blijkbaar...

‘Je hebt je talent van mij,’ hielp Lord Cassius Keefe herinneren. ‘Al moet ik toegeven dat vrouwelijke emoties wat lastiger te interpreteren zijn. Maar dan is het een kwestie van even logisch nadenken. Ik ging ervan uit dat jullie je afspraak in het Reservaat alleen om een érg

goede reden zouden missen. Gecombineerd met je nogal opmerkelijke achtergrond, juffrouw Foster, en jullie beider reputatie om in de problemen te komen, is dit de meest voor de hand liggende conclusie.'

Het klonk alsof hij ook allerlei andere conclusies had kunnen trekken.

Dat vond Keefe kennelijk ook, want hij deed een stap naar voren om de pols van zijn vader te pakken. 'Dat is niet hoe je het wist.'

Lord Cassius trok zijn hand los en streek het al perfecte haar op zijn achterhoofd glad. 'Ik probeerde onze gast een ongemakkelijk gesprek te besparen. Maar als je het per se weten wilt: ik ontdekte dat mijn blauwe padvinder verdwenen is.'

'En wat dan nog? Denk je dat ik die gepakt heb?'

'Wie anders?'

Blauwe kristallen waren de enige manier om naar de Verboden Steden te springen, en die waren voorbehouden aan bepaalde edelen.

'Ik was het niet, deze keer,' zei Keefe. 'Controleer het maar als je me niet gelooft.'

Hij stak zijn arm uit en daagde zijn vader uit om te voelen of hij loog.

Lord Cassius fronste zijn wenkbrauwen. 'Hoe zijn jullie dan in die Verboden Stad gekomen?'

Keefe liet zijn arm weer zakken. 'Dat doet er niet toe.'

‘Dat doet er wel degelijk toe. Je vergeet geloof ik even dat jullie bezoek vandaag illegaal was, en dat bedoel ik niet als dreigement,’ voegde hij er met een snelle blik op Sophie aan toe. ‘Jullie hadden ongetwijfeld een goede reden en *Sophie* is vast voorzichtig geweest toen jullie er waren. Maar als jullie willen dat ik dit geheim voor jullie bewaar, moet ik weten waar ik mijn mond over houd.’

De glimlach die hij liet zien kwam dichterbij zijn ogen dan de andere keren dat Sophie hem had zien lachen. Maar dat was nog niet genoeg om hem te vertrouwen.

‘U hoeft het niet geheim te houden,’ zei ze. ‘Ik zal alles aan Alden vertellen zodra ik hem weer zie.’

Zijn antwoord werd overstemd door het gesnor van de trap, en toen het even later weer ophield, schreed Keefes moeder de hal in, in een gladde, glanzende jurk en een cape in dezelfde lichtroze perzikkleur als haar huid. Haar hoge, met edelstenen bezette hakken tikten op de vloer en haar blonde haar was gedraaid opgestoken – alsof ze op een rode loper hoorde te staan in plaats van hier op de verlaten begane grond van haar huis.

‘Waarom heb je niet gezegd dat we bezoek hadden, Cassius?’ vroeg ze. Ze klakte met haar tong en keek toen met een strak glimlachje naar Sophie. ‘Ik geloof niet dat wij al eens officieel aan elkaar voorgesteld zijn. Ik ben Lady Gisela.’

Ze waren nog niet ‘officieel aan elkaar voorgesteld’

omdat ze elkaar ontmoet hadden tijdens de afscheids-
ceremonie voor Alden, waar Lady Gisela te druk was
geweest met haar intens verdrietige zoon afsnauwen.
Maar Sophie beet op haar tong, worstelde zich door een
onhandig buiginkje en zei: 'Ik ben Sophie.'

'Ja, dat weet ik. Aangezien je de beruchtste nieuwe
bewoner van onze wereld bent en mijn zoon bovendien de
hele tijd over je praat.'

'Niet de héle tijd,' mompelde Keefe, die zich weer op de
vloer richtte.

Sophie volgde zijn voorbeeld.

'Blijf je eten?' vroeg Lady Gisela. 'Of wacht... jullie
moesten toch ergens heen, om... iets te doen?'

Ze smeedt de woorden achteloos in het rond, alsof ze
geen zin had om zich de details voor de geest te halen.

'Klopt.' Keefe pakte Sophies pols en trok haar mee
naar de trap. 'Ze staan vast al op ons te wachten in het
Reservaat, dus we moeten ervandoor.'

'Maar niet zo,' zei Lady Gisela, die hem de weg
versperde. 'Echt hoor, Keefe, wat moet ik toch met jou?'

Sophie wou dat Keefe terugsliep met een van zijn
beruchte brutale opmerkingen. Maar hij verstijfde alsof hij
een standbeeld van De Ongelukkigste Jongen ter Wereld
was geworden terwijl zijn moeder zijn tuniek gladstreek
en cape rechtrok. Hij vertrok zelfs geen spier toen ze aan
haar duim likte en een onzichtbaar vlekje van zijn gezicht

poetste. Maar hij kwam weer tot leven toen ze naar zijn hoofd reikte.

‘Niet mijn haar!’

‘Dat bespottelijke haar van jou ook altijd.’ Ze stak haar hand nog een keer uit en hij duwde haar weg. Hij raakte haar nauwelijks aan, maar ze hapte toch naar adem en greep naar haar schouder.

‘Niets aan de hand,’ bezwoer ze met een blik op Sophie.

Maar ze bleef over haar schouder wrijven. En toen ze haar perzikkleurige cape verschikte, ving Sophie een glimp op van een rode kneuzing op haar bovenarm.

Lord Cassius deed een stap naar voren om zijn vrouw aan Sophies zicht te onttrekken. ‘Ga maar gauw. Het Reservaat wacht.’

‘Moet je ze nog laten weten dat we naar de poort springen en niet naar binnen teleporteren?’ vroeg Keefe.

‘Daar gaan ze denk ik al van uit.’

‘Waarom zouden ze...’ begon Sophie, maar Keefe sleepte haar mee naar de eerste trap.

‘Heb je weleens op een wervelband gestaan?’ vroeg hij.

‘Volgens mij niet.’ Het klonk als een nachtmerrieachtige kermisattractie.

‘Hou je maar stevig vast dan.’ Hij grijnsde toen ze harder in zijn hand kneep. ‘Aan de leuning, bedoel ik.’

‘O.’

Ze had het gevoel dat haar gezicht in brand stond, en

ze had de zilverkleurige leuning nog maar net vastgepakt toen Keefe ‘Tweehonderd!’ zei. Alles veranderde in een draaiende, glinsterende, wazige luchtstroom en Sophie wilde gillen, overgeven of flauwvallen, maar daar kreeg ze geen tijd voor, want ze stonden alweer stil.

‘Ben je er nog bij, Foster?’ vroeg Keefe. Ze leunde tegen de reling en vroeg zich af of haar maag op de begane grond was achtergebleven.

‘Ga je echt elke dag met dat ding?’

‘Je went eraan. Kom.’ Hij stak zijn hand uit en Sophie was zo duizelig dat ze die wel moest vasthouden.

Pas na tien diepe ademteugen was haar hoofd helder genoeg om te beseffen dat ze in een van de torens met de gouden daken waren. Boven hen bungelden meer ronde kristallen dan Sophie ooit had gezien.

‘De Sprongmaster 10.000,’ legde Keefe uit.

Sophie kon niet eens tienduizend plekken bedenken waar ze naartoe zou willen.

Maar naar eentje was ze inmiddels heel nieuwsgierig.

‘Het Reservaat,’ zei Keefe, en de Sprongmaster draaide rond. Eén kristal zakte omlaag naar het zonlicht dat door het raam scheen. ‘Oké, poging twee.’

VIER

HET WARME, SUIZENDE LICHT bracht hen naar de voet van de Himalaya en Keefe trok zijn cape wat strakker om zijn schouders.

‘Hadden ze niet een wat warmere bergketen voor dit hele gedoe kunnen uitzoeken?’ mopperde hij terwijl ze over het besneeuwde pad omhoogsjokten naar het Reservaat.

‘Ze hadden waarschijnlijk zo veel mogelijk ruimte nodig,’ zei Sophie.

Het Reservaat bood onderdak aan alle wezens die de elfen onder hun hoede hadden genomen: van dinosaurussen tot dodo’s, en alle dieren waarvan mensen zo dom waren om te denken dat ze ‘magisch’ waren. Ze hielden zelfs beschermde diersoorten om hun voortbestaan te garanderen.

De elfen geloofden dat alle dieren met een reden op de wereld waren, en dat het uitsterven van één soort al onherstelbare schade aan het kwetsbare evenwicht van de planeet zou toebrengen.

Een ijskoude windvlaag blies door Sophies tuniek en ze baalde dat ze geen cape om had gedaan. Ze voelde zich altijd nogal suf met zo'n ding, maar de sneeuw trotseren zonder mantel was duidelijk suffer.

Ze wou ook dat ze een paar maanden geleden het aanbod van Dex had aangenomen, toen hij haar had willen leren hoe ze haar lichaamstemperatuur kon regelen.

'Hier,' zei Keefe, en hij legde zijn cape om haar schouders.

'H-het g-gaat b-b-best. J-j-je h-hoeft m-m-me n-n-niet...'

'Dat zou een stuk overtuigender klinken zonder al dat geklappertand,' zei hij. 'En ik laat me niet kisten door een beetje sneeuw.' Hij grijnsde zelfgenoegzaam, maar ze zag dat hij nu al bibberde.

'Kun jij ook je lichaamstemperatuur niet beheersen?' vroeg ze. Haar stem werd vaster zodra Keefe de warme cape onder haar kin vastmaakte.

'Eh, dat werkt alleen als het een beetje fris is, niet ijskoud. Maar nee, ik heb het nooit geleerd. Dat is echt zo'n random trucje dat je alleen in Exillium leert.'

Die naam liet haar op een heel andere manier rillen.

Exillium was een school waar de Raad Sophie naartoe

dreigde te sturen als ze het op Lichtzwam niet redde. Ze wist er verder niets van, behalve dat iedereen steeds zei dat ze daar echt niet naartoe wilde.

‘Waarom weet Dex dan hoe hij zijn lichaams-temperatuur moet regelen?’ vroeg Sophie. Dex had nooit op een andere school dan Lichtzwam gezeten.

Keefe lachte. ‘Verbaast het je echt dat zijn familie hem rare dingen leert?’

‘Daar zit wat in.’

De ouders van Dex stonden erom bekend dat ze hun eigen ding deden en lak hadden aan sociale conventies. Zijn vader had zelfs toegegeven dat hij hun winkel Slurp en Burp expres bizar en chaotisch had ingericht, zodat de bekrompen edelen, zoals hij ze graag noemde, zich in allerlei bochten moesten wringen als ze hun drankjes kwamen kopen.

Keefe huiverde weer – hij beefde van top tot teen en Sophie probeerde hem zijn cape terug te geven.

‘Niks ervan. Je verdient ’m, Foster,’ hield hij vol. ‘Jij hebt immers ook vaak genoeg mijn leven gered.’

‘Eén keer maar,’ verbeterde Sophie hem.

‘Ja, maar je hebt de hele wereld van het Eeuwige Vuur gered, dus dat telt ook. En als ik je dood laat vriezen roep ik de wraak van Giganto over me af, weet je nog?’

‘Oké, bedankt,’ mompelde ze terwijl hij de kap over haar hoofd trok om haar koude oren op te warmen.

Hij hield haar blik net iets te lang vast voor hij schouderophalend een stap naar achteren deed. ‘Als je mijn familiespeld maar niet kwijtraakt. Mijn vader zou me wurgen.’

Het was duidelijk grappig bedoeld, maar de opmerking deed Sophie denken aan de kneuzing van zijn moeder.

En de manier waarop ze die had proberen te bedekken.

En de manier waarop Lord Cassius hen haastig had weggestuurd toen Sophie het had gezien...

Ze sjokten verder door de sneeuw. ‘Maar...’ zei ze, want ze wist niet goed hoe ze erover moest beginnen. ‘Alles is oké bij jullie thuis, toch?’

‘Eh, als je de eeuwige preken van mijn vader over dat ik “niet mijn volle potentieel benut” even niet meetelt wel, ja. Hoezo?’

‘Zomaar.’

‘Hallo, bij jou is nooit iets “zomaar”, Foster. Vooruit met de geit.’

Sophie trok een besneeuwd ooghaartje uit en wenste wat extra moed toen ze het wegschoot. ‘Ehm... doet je vader weleens...’

Keefe bleef staan. ‘Weleens wat?’

Sophie zuchtte.

Dit was veel moeilijker dan het op tv altijd had geleken.

‘Als je vader boos wordt, doet hij dan weleens... iemand pijn?’

De laatste woorden fluisterde ze.

Keefe lachte, maar daarna betrok zijn gezicht. ‘Wacht, meen je dat? Wow, eh, ik wist wel dat mijn vader streng en eng overkomt en zo, maar... dit gaat wel heel ver.’

‘Niet, dus?’ vroeg ze, want ze wilde het hem horen zeggen.

‘Nee, absoluut niet. Dacht je echt...’

‘Ik weet het niet. Je moeder had een rode wond bij haar schouder...’

‘Echt?’

‘Ja. En je vader keek alsof ik die niet had mogen zien.’

Keefe fronste zijn wenkbrauwen. ‘Geen idee. Maar het is niet wat je denkt. Elfen doen dat soort dingen niet. Wroeging verwoest ons gezond verstand, weet je nog? Dat geldt ook voor geweld.’

De elfen leken inderdaad ontzettend vreedzaam. Ze hadden niet eens politieagenten.

Maar toch. Sophie kon zich de verschroeiende pijn nog herinneren toen de ontvoerder haar polsen had verbrand in een poging haar te dwingen zijn vragen te beantwoorden.

Ze zag nog steeds de doodse blik van Dex voor zich toen de rebellen meerdere keren een verlamme smelter op hem hadden afgevuurd. Ze hoorde nog steeds het gekraak waarmee de vleugel van Silveny gebroken was toen de rebellen haar uit de lucht hadden gesleurd,

vlak voordat ze tijdens een gevecht meerdere ribben bij Keefe hadden gebroken.

Óf elfen waren tot meer in staat dan ze zelf beseften, óf de rebellen waren gestoord.

Ze wist niet wat erger zou zijn.

‘Oké. Goed. Sorry,’ zei ze zacht. ‘Ik wilde het gewoon even checken.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Fijn om te weten dat de geheimzinnige juffrouw F. betrokken is.’

Ze leken allebei niet goed te weten wat ze daarna nog moesten zeggen, dus ze liepen in een ongemakkelijke stilte door. Hun platte schoenen knerp-knerp-knerpten door de sneeuw.

‘Ik snap niet dat deze plek nooit door mensen is ontdekt,’ zei Sophie toen ze voor de enorme zilverkleurige poort in de bergwand stonden. Maar op dat moment zag ze de zwarte verhullers die verspreid op de rotsblokken lagen.

‘Pas op,’ zei Keefe, wijzend naar een stel zilverkleurige, vorkachtige voorwerpen die naast de rotsen uit de grond staken. ‘Dat zijn uitstoters. Als je er te dicht bij in de buurt komt, laten ze je stinken alsof je in een kudde gulons hebt gestaan. Mijn vader heeft er een af laten gaan toen de kabouters ze aan het installeren waren en toen hij thuiskwam rook ik hem op de honderdzesentachtigste verdieping nog. Ik geloof dat de stank de sinussen van de reuzen beschadigt of zoiets.’

‘Reuzen?’ vroeg Sophie. Ze deed een enorme stap bij de stinkende dingen vandaan.

‘Yep. Een van de aardmannenpatrouilles heeft een paar avonden geleden rare voetafdrukken gevonden, en ze denken dat die misschien van reuzen waren. Ze wisten het niet zeker omdat de afdrukken geurloos waren, en tegen de tijd dat Alvar hier was...’

‘De broer van Fitz?’ onderbrak Sophie hem.

‘Ja. Die werkt al een paar jaar met de reuzen, dus mijn vader dacht dat hij misschien kon zeggen of ze hier iets mee te maken hadden. Maar toen hij aankwam, had het al gesneeuwd en waren de sporen verdwenen. Daarom heeft de Raad uitstoters laten installeren, gewoon voor de zekerheid.’

‘Oké,’ zei Sophie traag. ‘Maar... ik dacht dat we een verdrag hadden met de reuzen.’

‘Hebben we ook, maar dat wil nog niet zeggen dat we ze vertrouwen. Kijk maar naar wat er met de mensen is gebeurd.’

In de loop der eeuwen hadden de elfen met alle ‘intelligente’ wezens verdragen gesloten om de vrede te bewaren. Maar de mensen hadden besloten dat zij de macht over de wereld wilden, en om oorlog te voorkomen hadden de elfen zich teruggetrokken. Stiekem hadden ze de mensenwereld in de gaten gehouden en subtiele manieren gezocht om waar mogelijk hun kennis te delen.

De mensen bleven hun gewelddadige, verwoestende pad bewandelen, en uiteindelijk hadden de elfen alle contact moeten verbreken.

Maar de leden van de Zwarte Zwaan hadden alle wetten overtreden en hun gezond verstand en leven op het spel gezet om Sophie tussen de mensen te kunnen verstoppen. Ze snapte nog steeds niet waarom.

‘Waarom zouden de reuzen zich met het Reservaat bemoeien?’ vroeg ze, turend naar de enorme poort.

‘Eh, hallo? Silveny zit hier. Weet je dat hele gedoe rond de Tijdljn tot Uitsterven nog?’

Dat wist ze inderdaad nog. De elfen waren al tientallen jaren op zoek naar een alihornvrouwtje om dat te laten paren met de enige alihorn die ze ooit gevonden hadden, een mannetje dat al in het Reservaat zat. Als de dieren zich niet snel voortplantten, zouden de alihorns de eerste uitgestorven soort worden.

Sophie snapte nog steeds niet waarom reuzen zich druk zouden maken over een stel vliegende glitterpaarden. Grady had een keer gezegd dat reuzen minder waarde aan dierenlevens hechtten dan elfen.

Maar wat kon die voetafdrukken anders veroorzaakt hebben?

‘Moeten we ergens kloppen of zo?’ vroeg ze, want ze wilde erg graag naar de andere – veiligere – kant van de poort.

‘Ze zijn ongetwijfeld onze registratiehangers aan het scannen om te controleren of we de juiste toestemming hebben.’

Sophies hand vloog naar haar nek en ze sloot haar vingers om het driehoekige kristal aan haar ketting. De Raad had extra draden in die van haar verwerkt nadat de ontvoerders haar eerste hanger van haar nek hadden gerukt. Maar ze voelde toch de hele tijd of hij er nog hing.

‘Hè hè,’ zei Keefe toen er een harde, metalige bonk tegen de bergen echode.

De dubbele poort zwaaide open en liet de grond beven. Een stoot warmte kietelde Sophies huid toen ze achter Keefe aan een zonnig paradijs in liep.

Ze wist dat ze zich diep in een bergketen bevond, maar dat was moeilijk te geloven als ze naar de weelderige weilanden en bossen vol bloeiende bomen keek die zich eindeloos uit leken te strekken. De hemel was azuurblauw, al flitsten bij elke stap alle kleuren van het spectrum voorbij, alsof ze door een regenboog liepen. De lucht was fris en zoet, als een hap van een appel.

‘Wat is hier echt?’ vroeg ze. Ze wreef in haar ogen en verwachtte bijna dat alles zou verdwijnen.

‘De hemel is gezichtsbedrog. En ze hebben de bergwanden aan het oog onttrokken om het groter te laten aanvoelen. Maar al het andere is echt.’

‘Hoe hebben ze...’

‘Jullie zijn laat,’ zei een lange, magere elf die uit de bosjes stapte. Zijn chocoladebruine tuniek was bedekt met felgroene lapjes en zijn volle zwarte haar was lang en warrig. ‘Weten jullie wel wat een gedoe me dat heeft bezorgd?’

‘Sorry, meneer,’ mompelde Sophie. Ze meed zijn indringende blauwe ogen.

Hij lachte, een verbitterd geluid dat fel in haar oren schalde. ‘Ik ben veel dingen, juffrouw Foster, maar zeker geen “meneer”. Noem me maar Jurek. Ik ben de paardenverzorger van het Reservaat. En ik had gelijk, hè?’

Sophie wierp een blik op Keefe, maar die keek net zo verward als zij. ‘Gelijk?’

Jurek trok een bobbelige tas uit een struik, slingerde die over zijn schouder en gebaarde dat Sophie en Keefe mee moesten lopen. ‘Jullie konden hier niet naartoe teleporteren, toch?’

‘Eh, nee,’ gaf ze toe. ‘Hoe wist je dat?’

Hij glimlachte. ‘Vertel eens: als je naar het Reservaat zou kunnen teleporteren, waarom hebben de alihorns zich er dan nooit út geteleporteerd?’

Dat... was een heel goede vraag.

Ze tuurde naar de regenbooglucht, die eigenlijk helemaal geen lucht was. ‘Komt het door de bergen?’

‘Dat denk ik wel. Het houdt de lichtspringers op afstand, dus de Teleporteerders waarschijnlijk ook. Maar goed,

wat weet ik ervan? Ik ben niet degene met alle bijzondere gaven en rare ogen.'

'Je weet duidelijk meer dan ik,' zei ze. Ze negeerde de spottende opmerking – ze was het inmiddels wel gewend om de enige elf met bruine ogen te zijn.

'Wacht, dus ze kan niet door vaste materie teleportereren?' vroeg Keefe, en hij fronste toen Jurek en Sophie knikten. 'Boe, daar gaan mijn plannen. Maar geen zorgen, Foster, er zijn nog genoeg manieren waarop we de boel op stellen kunnen zetten.'

Hij gaf Sophie een por, maar ze glimlachte niet terug.

Ze had het een prettig idee gevonden dat ze naar Ballingschap kon teleportereren als de Raad geen toestemming zou geven om Prentice te genezen. Maar de afgelegen gevangenis lag diep in het midden van de aarde, en als ze niet door vaste materie kon teleportereren, zou ze daar dus nooit in haar eentje kunnen komen.

'Wow, wacht eens even,' zei Keefe, die voor Jurek ging staan om hem de weg te versperren. 'En het leek je niet handig om even te melden: "Hé jongens, dat teleportereren naar het Reservaat gaat misschien niet helemaal goed. Straks komen jullie vast te zitten in dat enge zwarte lege niks"?''

'Ik heb het tegen haar vader gezegd, die meedeelde dat het als Talentloze mijn taak is om voor de dieren te zorgen en het bezoek van gasten voor te bereiden, niet om te

doen alsof ik dingen over “bijzondere gaven” zou weten.’

Sophie kromp in elkaar.

Elfen zonder bijzondere gaven waren net zo rijk als andere elfen, en officieel waren ze allemaal gelijk. Maar ondertussen mochten ze niet naar de eliteniveaus op Lichtzwam, konden ze geen edele worden en droegen ze andere kleren voor hun banen in ‘arbeiders’-steden. En soms leken ze ook als minderwaardig beschouwd te worden.

Maar zo reageerden meestal vooral onvriendelijke elfen als Vika, Timkin en Stina Hex, een gezin dat heel graag wilde denken dat ze beter waren dan de rest. Sophie vond het een ontzettend naar idee dat Grady ook zo was.

‘Heeft Grady dat echt gezegd?’ vroeg ze.

‘Wie is Grady?’

‘Mijn vader.’ Verbaasd hoorde ze hoe soepel dat woord van haar tong rolde. Grady en Edaline hadden Sophie na een woelig proces nog maar drie maanden eerder geadopteerd en ze vond het nog steeds ongemakkelijk om ze papa en mama te noemen.

Jurek wees naar het Sencen-wapen op haar cape. ‘Ik dacht dat Lord Cassius je adoptievader was.’

‘O! Nee, deze is van Keefe.’ En Keefes vader hoorde ze dat inderdaad meteen zeggen.

Jurek snoof. ‘Had ik kunnen weten. Ze hebben dezelfde zelfingenomen grijns.’

‘Ja, maar ik heb beter haar,’ zei Keefe, en hij woude er nog eens doorheen terwijl Sophie zijn cape teruggaf.

‘Laten we hopen dat jij ook op andere vlakken beter bent.’ Jurek beende zonder nog iets te zeggen weg.

Keefe rolde met zijn ogen alsof het hem niets deed. Maar ze zag dat hij het Sencen-wapen tussen de dikke plooien van zijn cape verstopte voordat hij achter Jurek aan ging.

Sophie volgde zwijgend. Ze staaarde naar de glanzende bloemen en probeerde te bedenken wat ze kon zeggen.

Na een paar opgelaten momenten schraapte Keefe zijn keel. ‘En, waar is Glitterkont?’

‘Silveny, bedoelt hij,’ verduidelijkte Sophie. Zij had zich dat ook al afgevraagd. In de velden om hen heen stonden alleen grazende mammoeten, gevederde dino’s en een soort enorme wolfberen.

‘Alle paardachtigen staan in de paarse weiden,’ legde Jurek uit. Hij sloeg af naar een pad dat recht over een rij heuvels liep.

Het hoge blauwe gras was glad van de dauw en Sophie moest opletten dat ze niet uitgled terwijl ze achter hem aan rende. Uitgeput en bezweet bereikte ze de top van de laatste heuvel, maar dat vond ze helemaal niet erg toen er een vertrouwde stem door haar hoofd schalde.

Vriend! Sophie! Keefe! Bezoek!

Ja, stuurde Sophie terug. Met haar hand boven haar ogen keek ze om zich heen.

Twee zilver-zwarte eenhoorns galoppeerden door een van de paarse weilanden en langs een riviertje stonden vreemde blauwgroene paarden die bijna slijmerig leken. Maar er waren geen glinsterende alihorns te bekennen.

‘Ze vindt de velden daar fijner,’ zei Jurek, en hij liet zich in het gras ploffen om van de heuvel te glijden.

Keefe stortte zich meteen achter hem aan, maar Sophie staarde naar de helling en wist vrij zeker dat de glijpartij in een bezoekje aan Elwin zou eindigen.

Pas toen Keefe riep: ‘Kom op, Foster. Nu niet ineens het watje uit gaan hangen!’, liet ze zich op de grond zakken en zette ze zich af.

Gras en modder spatten in haar gezicht en ze wist zeker dat ze dagen last van haar rug zou hebben, maar op de een of andere manier bereikte ze hotsend en botsend veilig de voet van de heuvel.

Of tenminste... bijna veilig.

Stoppen was lastiger dan ze had verwacht en ze knalde tegen Keefe op, waardoor die boven op haar viel.

‘Er zijn ook minder pijnlijke manieren om me omver te blazen, hoor,’ zei hij lachend terwijl ze moeizaam overeind krabbelde.

Sophie wendde haar gezicht af om haar gloeiende wangen te verbergen. ‘Was dat glijden echt nodig?’ vroeg ze aan Jurek.

‘Nee. Maar het was wel leuk.’ Jurek zwiepte met zijn

wilde bos haar en er vlogen stukjes gras in het rond.

Vriend! Sophie! Keefe! Vliegen!

Sophie draaide zich met een ruk om naar het geluid en voelde tranen in haar ogen prikken toen ze een glinsterende streep ontdekte die salto's draaide in de regenboogglucht. Ergens was ze bang geweest dat Silveny's vleugel nooit meer helemaal zou genezen. Maar ze was duidelijk weer volledig de oude, en nog even sprankelend als vroeger.

'Ze is blij dat ik er ben, hè?' vroeg Keefe.

'Ze is blijer dat ik er ben.'

Al had Sophie het fijn gevonden als er iets minder *Keefe! Keefe! Keefe!* door haar hoofd zou schallen. En ze vond het al helemaal niet leuk toen Silveny haar vleugels invouwde en naar beneden dook om met uitzinnig gehinnik naast Keefe te landen.

'Zie je wel? Glitterkont houdt van me.' Keefe stak zijn hand uit om haar over haar glinsterende flank te aaien, maar Silveny deinsde terug en hapte naar haar staart.

'Ik zei toch dat ze die bijnaam stom vindt,' zei Sophie zelfgenoegzaam.

Ze probeerde Silveny naar zich toe te lokken, maar die had het te druk met achter haar eigen staart aan zitten om naar haar te luisteren.

Keefe fronste zijn wenkbrauwen. 'Voel je dat, Foster?'

'Een beetje.' Sophie deed haar ogen dicht en probeerde wijs te worden uit alle emoties die door haar hoofd kolkten.

Ze was vergeten hoe overweldigend Silveny's energie kon zijn.

Rustig maar, stuurde ze. Maar Silveny bleef rondjes draaien, en op een gegeven moment voelde Sophie een donkerdere emotie tussen alle andere.

Waarom ben je bang? vroeg ze. Ze herhaalde de vraag tot Silveny eindelijk bleef staan en haar aankeek.

Een golf angst klauwde als een boze ongerat door Sophies hoofd en ze deed een stap naar achteren omdat ze ademruimte nodig had. 'Waar is ze bang voor?'

'Dat... kan ik je waarschijnlijk makkelijker laten zien.' Jurek maakte de tas open die hij bij zich had en haalde er een handvol kronkelende blauwe stengels uit, die een kruidige, kaneelachtige geur afgaven.

Silveny's honger vertroebelde Sophies geest, maar de alihorn deinsde terug voor de snacks.

'Waarom zou ze...'

Ze werd afgekapt door een oorverdovend gehinnik en Silveny steigerde toen er een zilveren waas uit de lucht kwam vallen. Jurek kon Keefe nog net wegtrekken voordat een enorme alihorn met blauwe vleugelpunten op de plek landde waar hij zojuist nog had gestaan.

'Dit is Greyfell,' zei Jurek. Hij gooide de stengels weg om de nieuwe alihorn af te leiden en wierp ondertussen een gouden lasso om de hals van het enorme paard. Greyfell probeerde zich bokkend en steigerend los te

worstelen, maar Jurek hield het touw stevig vast. ‘Dit is ons mannetje. En een paar dagen geleden konden Silveny en hij het nog prima met elkaar vinden.’

‘Wat is er dan veranderd?’ vroeg Sophie toen Silveny krijsend wegvloog.

‘Geen idee.’ Jurek probeerde de neus van Greyfell te aaien, maar de alihorn staaarde hem boos aan met de kilste bruine ogen die Sophie ooit had gezien. ‘Daarom zijn jullie hier: om daarachter te komen, en snel ook. Want ik ben bang dat hij Silveny anders gaat vermoorden.’